

2den Behandling fra en æret Landsstingsmand (Drenbøll), som havde været forhindret fra tidligere at være tilstede, fremkom adskillige Bemærkninger, der for mig, fremstillede sig som Redaktionsbemærkninger. Jeg veed af lang Erfaring, at Intet er mere utilfredsstillende end ved 2den Behandling i saamange Vidners Nærværelse at føre en Forhandling om Noget, som har Charakter af Redaction, og jeg ønskede derfor ikke dengang, at vi skulde fortsætte denne Forhandling; jeg troer ikke, at vi vare uenige, men vi kunde maaffee let være bleve uenige, hvis vi havde fortsat Forhandlingen i saa Manges Nærværelse. Som Følge heraf henstillede jeg til det ærede Medlem, at vi skulde conferere med hinanden, og vi havde da ogsaa den samme Dag en Conference, hvor det forresten, troer jeg, ogsaa viste sig, at der ikke var nogen Uenighed, men vi bleve ikke færdige den Dag. Den følgende Dag var der Statsraad, og da jeg kom tilbage til Ministeriet, vare disse Vædringsforslag forfattede som Følge af en Conference mellem Departementschefen og det ærede Medlem. Jeg henstillede navnlig, hvad Ordet „Paalæg“ istedetfor „Tilhold“ angaaer, at jeg ikke indsaae, hvorledes jeg skulde kunne motivere denne Forandring, det forekom mig ialfald at være en reen Smagssag, men der blev sagt mig, at det ærede Medlem lagde megen Vægt derpaa. For mig er det som sagt en reen Smagssag, men maaffee er der dem, der mene, at der er en styg Bisnag ved Ordet „Tilhold“, som der ikke er ved Ordet „Paalæg“, og jeg har ikke det Mindste imod at sætte Ordet „Paalæg“ istedet; Resultatet er og bliver det samme. — Ligeledes er Vædringsforslaget under Nr. 3 for mig kun en Tydeliggjørelse. Det vil sees, at Lovforslaget gaar ud paa, at „naar de naturlige Kopper vise sig paa et Sted eller i saadan Nærværelse af Stedet, at Koppersmittens Indbringelse er at befrygte, skal Politimesteren efter Indstilling fra vedkommende Embedslæge paabyde, at Enhver paa Stedet, som endnu ikke har haft Kopper eller de naturlige Kopper, inden en af Politimesteren sat Frist skal være indpodet med Kopper under en Bøde af 1 Rd. for hver Dag, det givne Paabud overskides.“ Det ærede Med-

lem troede, at der her savnedes nogen Myndighed for Politimesteren, og meente navnlig, at det skulde være nødvendigt, at der udtrykkelig blev givet ham Ret til at anstille personlig Undersøgelse. Dette forekommer mig slet ikke at behøves. Det forekommer mig, at naar Paabudet udstedes med en passende Frist, maa Enhver være beredt paa at godtgjøre, at han enten er bleven vaccineret eller har haft Kopperne. Han maa altsaa have sin Attest i Orden. Vil han bevise det ved at lade Lægen undersøge sig, staaer det ham frit for, men jeg synes ikke, det bør være nogen Forpligtelse for ham; men han maa, som sagt, have sin Attest i Orden, hvis ikke, maa han lade sig revaccinere. — Med Hensyn til Forslaget under Nr. 5 skal jeg bemærke, at det er foranlediget ved en Bemærkning af et andet æret Medlem. Ved paany at gennemlæse Lovforslaget var der hos mig opstaaet den Frygt, at der maaffee kunde opstaae nogen Tvivl om Forholdet mellem Embedslægen og Politimesteren. Naar det nemlig i § 5 hedder: „Opsættelse med Indpodning kan af Hensyn til Vedkommendes Helbredsstilstand bevilges, i det i § 4 omhandlede Tilfælde af Politimesteren efter Overlæg med Embedslægen, og ellers af Dvirigheden,“ da kunde man maaffee efter Ordene antage, at det var nok, at der havde fundet en Raadsforsel Sted med Embedslægen, men at det saa forøvrigt var Politimesteren, der traf Afgjørelsen. Det er imidlertid ikke Meningen, og jeg troer heller ikke, at man her saaledes kan stille Politimesteren som Overordnet overfor Embedslægen. Derimod har jeg troet, at, naar de vare enige, burde de kunne tilstaae Udsættelse i disse Tilfælde, men at ellers burde Sagen forelægges for høiere Dvirighed. Det er i Overensstemmelse dermed, at jeg har stillet mit Forslag til § 5, og jeg troer, det er en Forbedring, fremkaldt ved den nærmere Overvejelse, som det ærede Medlem gav mig Anledning til. — Hvad Forslaget under Nr. 8 til § 9 angaaer, da kan jeg ikke have Noget derimod at indvende. Det vil erkjendes, at Lovforslaget i det Hele er affattet med saa stor Besjombhed, som Formaalet paa nogen Maade tillader; der er